

Arrest

nr. 262 979 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61 b5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 29 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. PONSARTS, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoeker dienen beiden op 23 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 23 februari 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 maart 2021 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op X 1978 geboren te X, El Salvador. In 2010 trouwde u met J.M.d.A.(...) (DVZ xxx, CGVS X) die momenteel met u in België verblijft. Sinds datzelfde jaar woonden jullie samen in Ayutuxtepeque in San Salvador. Jullie woonden er in een privéresidentie met bewaking aan de poort en huurden achtereenvolgens de appartementen met nummer 18 en nummer 29. Sinds 2014 woonden jullie in hetzelfde gebouw op nummer 23, een appartement dat u gekocht had. Samen met uw vrouw hebt u drie kinderen genaamd S.A.A.M.(...) (DVZ xxx), M.F.A.M.(...) (DVZ xxx) en M.M.A.M.(...) (DVZ xxx).

In El Salvador was u werkzaam als technisch orthopedist voor het Instituto Salvadoreño de Rehabilitacion Integral (ISRI), een openbaar instituut van de regering. Daarnaast zag u ook nog privépatiënten waardoor u nog wat extra verdiende. Uw vrouw was advocate tot februari 2019. Toen stopte ze met werken omdat ze een risicovolle zwangerschap had en moest rusten.

U had kortstondig problemen in 2011 toen u een telefoontje ontving op de vaste lijn van het appartement waar jullie op dat moment woonden. De beller identificeerde zich als lid van de bende mara salvatrucha (MS) en vroeg naar de eigenaar van het appartement, F.S.(...). U gaf aan dat u de huurder was en dat de eigenaar er niet woonde waarop de beller u begon te bedreigen. Er werd u 2000 dollar gevraagd, als u niet zou betalen zouden ze uw echtgenote vermoorden. Na dit telefoontje trok u de kabel van de vaste lijn uit. U zou hierna nog één keer gebeld zijn op uw gsm en u ontving ook nog een dreigbericht, waarna zowel uzelf als uw vrouw van telefoonmaatschappij veranderden. Voor jullie veiligheid verhuisden jullie toen naar een ander appartement in hetzelfde gebouw. Hierna hebt u niets meer van deze personen vernomen.

In 2016 werd u overvallen door een bendelid dat een pistool tegen uw hoofd zette en uw gsm stal. Hierna stapte hij in een auto en hebt u hem nooit meer gezien. U kadert dit incident in de algemene onveiligheid in uw land.

Op 25 mei 2019 stond u op het punt om naar een film te kijken met uw gezin toen u een oproep kreeg op uw gsm. De beller identificeerde zich als lid van de bende MS en begon u uit te schelden. Hij zei dat u 10 000 dollar moest betalen, als u dat niet zou doen zouden ze uw oudste zoon S.(...) iets aandoen. Ze vermeldden waar hij naar school ging en zeiden dat u wel wist wat de situatie was op die school. Daarmee verwees hij volgens u naar eerdere verdwijningszaken waarbij leerlingen van het college Bradford verdwenen waren en later vermoord werden teruggevonden. Tot slot zeiden ze ook nog dat u niet naar de politie mocht gaan, deed u dat wel dan zouden ze het te weten komen en u vermoorden. Vlak nadat u deze oproep ontving kreeg uw echtgenote telefoon op haar gsm. Ze nam op en kreeg dezelfde boodschap. De beller voegde er ook nog aan toe dat men jullie al in de gaten had gehouden. Hierna hebben jullie onmiddellijk jullie gsm's afgezet. Na het telefoontje herinnerde uw vrouw zich plots dat ze eerder die week, op woensdag, donderdag en vrijdag, een verdachte wagen voor de schoolpoort had zien staan. Jullie vermoeden dat deze wagen daar misschien stond om jullie te observeren.

De volgende ochtend rond halfnegen kwam de bewaker van het gebouw naar jullie appartement. Hij zei dat er twee kerels, die eruitzagen als bendeleden, geprobeerd hadden de residentie te betreden maar dat hij ze had weg gestuurd. Ze hadden hem bedreigd en hem de boodschap gegeven dat ze met u nog een rekening te vereffenen hadden. Na deze bedreiging besloten jullie dat jullie het appartement moesten verlaten. Die avond nog vertrokken jullie naar uw schoonouders in Soyapango waar jullie enkele dagen later de beslissing namen dat jullie het land gingen verlaten.

Op 23 september 2019 namen jullie het vliegtuig van El Salvador naar Panama en van Panama naar Spanje. Jullie verbleven enkele maanden in Spanje zonder er een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. In Spanje werkte u kortstondig voor een orthopedist, maar die maakte misbruik van uw situatie en betaalde u uiteindelijk niet. Jullie initiële plan was om in Spanje een verzoek tot bescherming in te dienen maar door de lange wachttijden werden jullie ontmoedigd en besloten jullie naar België door te reizen. Op 18 december 2019 namen jullie het vliegtuig van Spanje naar België waar jullie op 23 december 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indienden.

Voor uw vertrek uit El Salvador had u uw appartement verkocht aan een jeugdvriend van u die het kocht om het te verhuren. De broer van uw echtgenote verhuisde in november 2020 naar het appartement omdat hij bij zijn schoonmoeder woonde en het daar te klein werd. Binnen de twee weken, toen uw schoonbroer naar de supermarkt ging, zou hij plots zijn tegengehouden door twee bendeleden. Ze vroegen naar uw echtgenote en bedreigden uw schoonbroer met de dood. Uw schoonbroer ging klacht indienen en besloot om meteen weer het appartement te verlaten. Verder is er niets meer gebeurd.

Indien u zou moeten terugkeren naar El Salvador vreest u dat u en uw familie vermoord zullen worden omdat jullie de bendeleden het gevraagde bedrag niet betaald hebben.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart (DUI), het internationaal paspoort van uw vrouw, de DUI van uw vrouw, jullie huwelijksakte, het internationaal paspoort van elk van jullie drie kinderen, de punten die uw zoon haalde op het college Bradford en twee foto's waarop hij te zien is in zijn schooluniform, berichtgeving over de verdwijning van andere kinderen op de school, een bewijs van uw ontslag, de verkoopakte van uw appartement, een bewijs van tewerkstelling van uw vrouw, een klacht die uw schoonbroer indiende bij de politie en twee WhatsApp-berichten die uw vrouw ontving van een vriendin van haar. Op 14 maart ontving het CGVS een mail van uw advocaat met opmerkingen aangaande de notities van uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. Aan de kernelementen van uw verzoek kan immers geen geloof worden gehecht.

Om te beginnen getuigt uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo moet worden vastgesteld dat u samen met uw gezin het land verliet op 23 september 2019.

Volgens u vlogen jullie naar Spanje met de intentie om daar politiek asiel aan te vragen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u echter dat u pas eind november of december 2019 naar de Spaanse autoriteiten ging om te proberen asiel aan te vragen. Wanneer jullie op dat moment merkten dat er lange wachttijden waren en omdat jullie hoorden dat er geen asiel verleend werd aan mensen uit Latijns-Amerika besloten jullie om de aanvraag toch niet in te dienen (CGVS 1928247, p. 6). Het feit dat u echter aankomt op Europese bodem om pas meer dan twee maanden later te proberen een asielaanvraag in te dienen ondermijnt in ernstige mate de door u aangehaalde vrees. Uw vrouw verklaart dat jullie zo lang gewacht hebben omdat jullie het moeilijk hadden met het vinden van een verblijfplaats en dat jullie niet wisten waar jullie naar toe moesten. Volgens haar hadden jullie dit niet op voorhand opgezocht en dachten jullie het ter plaatse te doen omdat ze in Spanje toch dezelfde taal spraken (CGVS 1928247B, p. 6). Het is echter moeilijk te geloven dat twee hoogopgeleide mensen zoals jullie niet op voorhand zouden opzoeken waar jullie heen moesten en wat jullie gingen doen, zeker aangezien jullie wel alle andere formaliteiten in orde brachten voor jullie vertrek en nog langer in El Salvador bleven om dit allemaal te regelen. Zo bleef u langer op uw job om wettelijk in orde te zijn om uw ontslagvergoeding te krijgen en verkocht u uw appartement (CGVS 1928247, p. 5, p. 10, p. 19). Er mag dan ook redelijkerwijze van jullie verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Het eerste probleem dat u aanhaalt dateert van 2011. Wat betreft het telefoontje dat u zou ontvangen hebben wordt opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent inconsistent zijn en dat uw vrouw niet op de hoogte lijkt te zijn van meerdere elementen betreffende het incident. Om te beginnen zou de persoon aan de telefoon gevraagd hebben naar de eigenaar van het appartement, F.S.(...). Dat wijst er dan ook op dat de beller niet wist dat dhr. S.(...) daar zelf niet woonde en dat het appartement verhuurd was. Wanneer u dit te kennen gaf aan de beller zou die zich plots tegen u gericht hebben en u bedreigd hebben, u zou 2000 dollar moeten betalen (CGVS 1928247, p. 12). Wanneer uw vrouw gevraagd wordt waar de bedreiging in 2011 precies over ging haalt ze aan dat ze niet weet of er geld gevraagd werd. Ze wordt erop gewezen dat ze zoiets toch zou mogen weten aangezien het een beangstigende situatie was waarbij er dreigingen geuit werden naar haar persoon. Daarop stelt ze echter dat ze het zich simpelweg niet meer herinnert omdat het in 2011 was (CGVS 1928247B, p. 11). Deze vaststelling minimaliseert dan ook in ernstige mate jullie vrees aangaande dit incident. Wanneer gevraagd of u het telefoontje meldde aan de huisbaas verklaart u van wel, maar dat hij er geen belang aan hechtte omdat hij in het oosten van het land woonde en nog minder toen hij erachter kwam dat de bendeleden hun focus verlegd hadden van hem op u (CGVS 1928247, p. 11-12). Volgens uw vrouw hebben jullie echter niets aan de eigenaar gemeld omdat het een oude man was en jullie hem niet ongerust wilden maken (CGVS 1928247B, p. 11). Deze tegenstrijdige verklaringen betreffende het incident tasten de geloofwaardigheid ervan aan. In de mail met opmerkingen aangaande de notities van uw persoonlijk onderhoud staat vermeld dat u wel degelijk de eigenaar van het appartement informeerde. Deze opmerking verklaart echter niet waarom uw echtgenote tijdens haar onderhoud dan vermeld zou hebben dat jullie dat niet deden.

Verder verklaart u initieel dat u in 2011 éénmaal gebeld werd op de vaste lijn, dat u daarna de kabel uittrok en dat jullie erna naar een ander appartement verhuisden en daar rustig woonden (CGVS 1928247, p. 10). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u echter dat u nadat u de kabel van de vaste lijn had uitgetrokken ook gebeld werd op uw gsm en ook nog een bericht ontving op uw gsm. In beide gevallen zou ook de naam van uw echtgenote vermeld zijn. Wanneer gevraagd hoe ze haar naam zouden weten zegt u dat u het appartement huurde via een kennis van uw echtgenote en dat ze dat misschien op die manier achterhaald hebben. U stelt dat ze al uw gegevens misschien via het huurcontract verkregen hebben, maar dat u er niet zeker van bent (CGVS 1928247, p. 12-13). Deze verklaringen baseert u dan ook op vermoedens die u op geen enkel moment concreet weet te maken. Het is immers niet aannemelijk dat bendeleden die initieel niet eens wisten dat het appartement verhuurd was plots het huurcontract in handen zouden hebben. Bovendien vertelt uw vrouw over het telefoontje op de vaste lijn maar is er volgens haar daarna niets anders meer gebeurd. Ze stelt effectief dat jullie ook jullie gsm-lijn afsloten maar vermeldt niets over een oproep of dreigbericht via deze weg (CGVS 1928247B, p. 11). Daarnaast hebt u tijdens uw eerste interview op DVZ zelf ook verklaard dat u telefoontjes ontving in 2011, maar dat het altijd op de vaste lijn was. Hier deed u dan weer uitschijnen

dat het ging om meerdere telefoontjes op de vaste lijn (vragenlijst CGVS, vraag 8). Deze inconsistenties en tegenstrijdigheden doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de feiten.

Vervolgens verklaart u dat men in dergelijke situatie moet gehoorzamen en het geld moet geven, doe je dat niet dan zal de bende de persoon zelf of zijn familie iets aandoen. Op de vraag of u het geld dan overhandigd heeft zegt u van niet. Op de vraag of ze uw familie dan iets hebben aangedaan zegt u eveneens van niet. Hiermee ondermijnt u dan ook uw eigen argument dat u in dergelijke situatie moest gehoorzamen of dat u anders vermoord zou worden. U stelt dat u uw veiligheid kon waarborgen door van telefoonmaatschappij te veranderen en door een andere wagen te gebruiken, ook zijn jullie verhuisd naar een ander appartement (CGVS 1928247, p. 12-13). Het is echter niet logisch dat als u in die mate voor uw leven zou vrezen dat u dan zou verhuizen naar een appartement in hetzelfde gebouw waar bovendien één grote poort was om binnen en buiten te gaan. Mochten de bendeleden dus effectief al die informatie over jullie gehad hebben zou het voor hen immers niet moeilijk zijn geweest jullie te lokaliseren op dezelfde locatie, ongeacht of u met een andere wagen toekwam.

Gezien deze gebeurtenissen niet aannemelijk worden bevonden vormen ze geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Los van het ongeloofwaardige karakter van de bovenstaande feiten zou u nadat u de aangehaalde maatregelen trof niets meer van deze persoon vernomen hebben. U woonde nog jaren in hetzelfde gebouw zonder dat u verdere problemen had (CGVS 1928247, p. 13). Uit dit incident zou dan ook sowieso geen toekomstige vrees voor vervolging in uw hoofd kunnen worden afgeleid.

Verder wordt opgemerkt dat u tussen 2011 en het telefoontje in mei 2019 geen gerichte persoonlijke problemen ondervond met de bendes in uw land. U werd éénmalig overvallen in 2016, maar u kadert deze overval binnen de algemene onveiligheid in uw land (CGVS 1928247, p. 14). Hoe betreurenswaardig ook gaat het hier dan ook om een incidenteel crimineel feit waaruit geen gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid.

Het volgende incident dat u aanhaalt dateert van 25 mei 2019 wanneer u telefonisch bedreigd zou zijn met de boodschap dat u 10 000 dollar moest betalen, zo niet zouden ze uw zoon doen verdwijnen. Ook hieraan kan echter geen geloof worden gehecht.

Om te beginnen poogt u deze beweerde bedreigingen te kaderen in een ruimere campagne waarbij leerlingen op de school van uw zoon, het college Bradford, het doelwit zouden zijn van ontvoeringen. U geeft in dat kader aan dat jullie al eerder schrik hadden omwille van de verdwijning van andere kinderen van de school en legt hieromtrent een persbericht neer (CGVS 1922847, p. 15). Er zijn echter geen aanwijzingen die erop duiden dat uw zoon een verhoogd risico liep om op dezelfde manier te verdwijnen als de andere leerlingen van het college.

Wat betreft de door u aangehaalde verdwijningen wordt opgemerkt dat de informatie die u hierover hebt eerder beperkt is. U herinnert zich na lang nadenken slechts één naam van de kinderen die verdwenen zouden zijn en u weet ook niet precies wat er met de jongeren gebeurd is. U geeft ook aan dat er heel veel kinderen op de school zaten en dat u ook niet weet in welk jaar die jongeren zaten. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, die ook aan uw dossier is toegevoegd, verdween één van hen, genaamd G.(...), buiten de schooluren en was zij in gezelschap van een 27-jarige man, van wie men niet weet wat zijn relatie met het meisje was. Beide werden later vermoord teruggevonden, de dader werd niet gevat en ook het motief van de moorden is niet duidelijk. De andere jongen is waarschijnlijk J.D.V.D.(...), een 14-jarige die verdween in mei 2019 toen hij het college verliet en waar tot op heden geen verder nieuws over is. In het communicatiebericht van de school dat u voorlegt, gepubliceerd op 6 juni 2019, is te lezen dat deze mannelijke leerling (waarschijnlijk J.(...)) de toestemming had om alleen naar huis te gaan van het college. Vervolgens vraagt de school in hetzelfde bericht aan de ouders van de leerlingen om te proberen hun kinderen zo veel mogelijk zelf te komen afhalen. Uit jullie verklaringen wordt afgeleid dat jullie dit steeds deden en dat uw zoon dus nooit alleen de weg moest afleggen tussen het college en jullie huis (CGVS 1928247B, p. 8, p. 10). Het derde voorbeeld dat u aanhaalt betreft een zekere A.V.(...). Hierover wordt geen informatie teruggevonden. U legt een facebookbericht voor van de school maar hieruit kan niet worden afgeleid dat deze leerlinge verdwenen of vermoord zou zijn. In het bericht staat enkel te lezen dat de school bidt voor de leerlinge en haar familie. Hieruit kan evenmin een bedreiging voor uw zoon worden afgeleid. Uw vrouw geeft aan dat ze informatie vroeg aan een vriendin van haar die bij het parket werkt. Deze vriendin zou haar hebben laten weten dat de zaken van G.(...) en J.D.(...) gearchiveerd werden (CGVS 1928247B, p. 12). Om deze info te staven legt zij WhatsApp-

berichten neer die ze zou ontvangen hebben van die vriendin. Deze berichten kunnen echter niet officieel bewijzen dat de zaken gearhiveerd werden, het gaat immers om informatie uit een privégesprek met een vriendin die niet gestaafd wordt met officiële documenten. Bovendien bent u bij beide zaken niet persoonlijk betrokken en dus heeft deze info verder geen invloed op uw beslissing. In elk geval blijkt uit de voorliggende informatie niet dat de verdwenen leerlingen op enige wijze verband zou houden met de door u ingeroepen specifiek op uw familie gerichte bedreigingen en evenmin dat er een systematische campagne van bepaalde bendes loopt die zou gericht zijn op leerlingen van deze school en/of hun families.

Tenslotte voegt uw vrouw nog toe dat de school na de eerste verdwijning strengere controles begon uit te voeren op wie de kinderen afhaalde aan de schoolpoort en dat aan iedereen de DUI werd gevraagd (CGVS 1928247B, p. 13). Het CGVS betwist noch ontkent dat vele delen van El Salvador geteisterd worden door een hoge graad van criminaliteit. Aangezien u niet persoonlijk betrokken bent, volstaan deze feiten echter niet om in uw hoofde een gegronde vrees, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Bovendien heeft de school steeds open gecommuniceerd over de feiten en werden er als gevolg maatregelen getroffen om de studenten beter te beschermen. Jullie verzekerden ook steeds dat iemand uw zoon persoonlijk ging afzetten en ophalen zodat hij niet alleen over straat liep. Er is dan ook geen reden om op basis van deze elementen aan te nemen dat uw zoon een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ontvoering.

Verder wordt opgemerkt dat u er niet in slaagt te verklaren hoe de bendeleden aan jullie telefoonnummers zouden gekomen zijn. Volgens u zou het kunnen dat het via een WhatsApp-groep was waarin u zat samen met andere ouders van wie de kinderen naar het college Bradford gingen en dat die manier u te binnen schoot (CGVS 1928247, p.15). U baseert zich echter op vermoedens die u niet weet hard te maken. Uw vrouw zegt eveneens dat dit de enige manier is dat ze zich kan inbeelden dat men aan uw nummer kwam (CGVS 1928247B, p. 13). Het is echter weinig plausibel dat de bendeleden op deze manier jullie nummer verkregen hebben. Uw vrouw haalt nog aan dat er in het eerste jaar dat uw zoon S.(...) naar het college Bradford ging drie keer een verandering van leerkracht is gebeurd en dat deze leraressen van de ene op de andere dag stopten met lesgeven. Gevraagd waarom uw vrouw dit aanhaalt zegt ze dat deze leraressen misschien ook een probleem hadden met hun WhatsApp-groep (CGVS 1928247B, p. 13). Deze bewering is echter louter speculatief en heeft dan ook geen enkele bewijswaarde.

Ook wat betreft het verdacht voertuig dat uw vrouw gezien zou hebben gaat het om speculaties die jullie niet hard weten te maken. Volgens jullie zou die wagen aan de schoolpoort hebben kunnen staan om jullie te bespieden (CGVS 1928247, p. 14; CGVS 1928247B, p. 13-14). Het college Bradford is echter een grote school met heel veel leerlingen, dus lijkt het niet onlogisch dat u of uw vrouw niet elke wagen kent van ouders die hun kinderen daar gaan afzetten. Bovendien getuigt het feit dat u of uw vrouw het niet nodig achtte de school hiervan op de hoogte te stellen, zeker gezien de omstandigheden met de eerdere verdwijningen, van een flagrant gebrek aan interesse aangaande de veiligheidssituatie van de leerlingen dat strijdig overkomt met de angst die deze gebeurtenissen jullie beweerdelijk zou hebben aangejaagd.

De geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten wordt verder aangetast door jullie tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. De ochtend na de telefoontjes zouden twee bendeleden u zijn komen zoeken aan de poort van jullie residentie, de bewaking zou hen echter hebben tegengehouden. Na dit incident besloten jullie te verhuizen naar uw schoonhouders, waar jullie nog vier maanden zouden verblijven. Wanneer u wordt gevraagd of u aan de school hebt gemeld dat u ging vertrekken verklaart u dat u de school op de hoogte bracht dat uw kinderen niet meer zouden komen. U zegt daarbij ook dat het college Bradford begreep dat ze niet meer zouden komen omwille van de situatie met de verdwenen kinderen (CGVS 1928247, p. 19). Uw vrouw daarentegen verklaart dat zij de school van de jongste op de hoogte bracht dat hij niet meer zou komen maar dat ze geen reden gaf. Over de school van S.(...) zegt ze dat jullie niemand op de hoogte brachten. Geconfronteerd met wat u hier eerder over zei zegt ze dat ze het niet weet, maar dat jullie het college niet op de hoogte brachten (CGVS 1928247B, p. 15). In de mail met opmerkingen van uw advocaat aangaande de notities van uw persoonlijk onderhoud wordt vermeld dat jullie de school van uw zoon S.(...) niet op de hoogte brachten van jullie vertrek. Deze postfactum aanpassing van uw verklaring kan echter uw verklaring tijdens het persoonlijkheid niet weerleggen.

Het komt daarenboven ook weinig aannemelijk over dat de bendeleden jullie enerzijds in jullie residentie zouden komen zoeken zijn om zich dan te laten afschepen door de bewaker. Gezien uw verklaringen dat zij u wisten wonen kan er immers worden verondersteld dat zij ook wisten dat er een bewaker was.

De geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten wordt verder aangetast door jullie merkwaardige gedrag in het licht van de beweerde bedreigingen. U stelt dat u de maanden voor uw vertrek bij uw schoonouders verbleef zonder dat er zich incidenten voordeden. U keerde in die periode nog tweemaal terug naar uw appartement omdat u iets moest regelen voor de verkoop (CGVS 1928247, p. 10). Het feit dat u het op twee gelegenheden veilig achtte om terug te keren naar uw residentie ondermijnt opnieuw uw vrees voor de benedeleden die u tot op de dag van vandaag zouden zoeken. Het feit dat u veilig kon terugkeren strookt ook niet met het feit dat de benedeleden jullie nog steeds zouden zoeken. Dat ze u nog zouden zoeken tracht u te staven door het feit dat uw schoonbroer in november 2020 plots problemen zou hebben gekregen met twee benedeleden van de bende MS. U verklaart hierover dat uw schoonbroer in het appartement ging wonen en dat hij binnen de 15 dagen weer vertrok omdat hij bedreigd was geweest toen hij op weg was naar de supermarkt (CGVS 1928247, p. 11, p. 19). Ten eerste is niet aannemelijk dat uw schoonbroer meteen door de benedeleden herkend zou worden als een familielid van uw vrouw. Dat zou immers willen zeggen dat de benedeleden op de hoogte zouden zijn van hoe jullie eruitzien en wie de leden van uw familie zijn, dat is echter onwaarschijnlijk aangezien u nog vier maanden in het land verbleven hebt bij uw schoonouders en dat u al die tijd blijven werken bent zonder dat u of uw familie enige problemen hadden. Mocht dat wel het geval zijn hadden ze u toch vroeger kunnen lokaliseren. Vervolgens is het weinig aannemelijk dat de benedeleden plots op de hoogte zouden zijn dat iemand het appartement huurde aangezien het gelegen was in een privéresidentie met veel appartementen en met één grote toegangspoort. Het is voor de benedeleden dan ook niet mogelijk om te weten wie in welk appartement woont. Mochten zij wel over al deze informatie beschikken is het niet geloofwaardig dat als men u effectief zocht en wilde vermoorden u nog vier maanden zonder problemen in El Salvador verbleven hebt en u bovendien op twee gelegenheden terug naar uw eigen appartement bent kunnen gaan. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook niet geloofwaardig. De klacht van uw schoonbroer, die u voorlegt om uw verklaringen te staven, is louter gebaseerd op de verklaringen van uw schoonbroer en bewijst niet dat de erin opgenomen feiten werkelijk gebeurd zijn.

Terzijde wordt nog opgemerkt dat jullie de vliegtickets naar Spanje kochten half juni 2019. Jullie kochten de tickets met een vertrekdatum drie maanden later, wat er ook op wijst dat jullie op dat moment niet vreesden voor jullie leven (CGVS 1928247, p. 8; CGVS 1928247B, p. 9). U geeft aan dat jullie tijd nodig hadden omdat u voor de overheid werkte en niet kon stoppen met werken voor 31 augustus 2019. U haalt aan dat u geen keuze had omdat u anders uw vergoeding niet zou krijgen (CGVS 1928247, p. 19). Het feit dat u het veilig achtte om in El Salvador te blijven en te blijven werken raakt dan ook eens te meer aan de geloofwaardigheid van het bestaan van de ingeroepen feiten.

Gezien deze gebeurtenissen niet aannemelijk worden bevonden vormen ze evenmin een dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

De overige documenten die u neerlegt kunnen aan bovenstaande conclusies niets wijzigen. Het internationaal paspoort van uzelf en uw gezin alsook de DUI van uzelf en uw vrouw en jullie huwelijksakte bevestigen jullie identiteit die hier momenteel niet ter discussie staat.

Het bewijs van uw ontslag en het bewijs van tewerkstelling van uw vrouw bevestigen jullie professionele bezigheden die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De verkoopakte van het appartement bevestigt uw verklaringen dat u het verkocht hebt. Verder verandert dit niets aan de inhoud van de beslissing. Met de overige opmerkingen aangaande het gehoorverslag werd rekening gehouden, maar ze zijn niet van die aard dat ze een invloed hebben op de analyse van uw verzoek.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchteling-rechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §

111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de

reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 16 september 1979 geboren te San Salvador, El Salvador. In 2010 trouwde u met N.A.A.P.(...) (DVZ xxx, CGVS 1928247) die momenteel met u in België verblijft. Sinds datzelfde jaar woonden jullie samen in Ayutuxepeque in San Salvador. Jullie woonden er in een privéresidentie met bewaking aan de poort en huurden achtereenvolgens de appartementen met nummer 18 en nummer 29. Sinds 2014 woonden jullie in hetzelfde gebouw op nummer 23, een appartement dat uw man gekocht had. Samen met uw man hebt u drie kinderen genaamd S.A.A.M.(...) (DVZ xxx), M.F.A.M.(...) (DVZ xxx) en M.M.A.M.(...) (DVZ xxx).

In El Salvador was u werkzaam als advocate. In februari 2019 stopte u met werken omdat u moest rusten omwille van uw risicovolle zwangerschap. U bent tot aan uw vertrek niet meer terug gaan werken. Uw man werkte als technisch orthopedist voor het Instituto Salvadoreño Rehabilitación Integral (ISRI), een openbaar instituut van de regering. Daarnaast zag hij ook nog privépatiënten waardoor hij nog wat extra verdiende.

Jullie hadden kortstondig problemen in 2011 toen uw man een telefoontje ontving op de vaste lijn van het appartement waar jullie op dat moment woonden. De beller identificeerde zich als lid van de bende mara salvatrucha (MS) en vroeg naar de eigenaar van het appartement, F.S.(...). Uw man gaf aan dat hij de huurder was en dat de eigenaar er niet woonde waarop de beller hem begon te bedreigen. U herinnert zich niet of er geld geëist werd. Na dit telefoontje trok uw man de kabel van de vaste lijn uit en jullie veranderden ook met jullie gsm-abonnement van telefoonmaatschappij. Voor jullie veiligheid verhuisden jullie toen naar een ander appartement in hetzelfde gebouw. Hierna hebben jullie niets meer van deze personen vernomen.

In 2016 werd uw man overvallen door een bendelid dat een pistool tegen zijn hoofd zette en zijn gsm stal. Hierna stapte het bendelid in een auto en heeft uw man hem nooit meer gezien. Uw man kadert dit incident in de algemene onveiligheid in uw land.

Op 25 mei 2019 kreeg uw man een oproep op zijn gsm. De persoon aan de andere kant van de lijn identificeerde zich als lid van de bende mara salvatrucha (MS) en begon hem uit te schelden. Hij zei dat hij 10 000 dollar moest betalen, als hij dat niet zou doen zouden ze uw zoon iets aandoen. Ze vermeldden waar hij naar school ging en zeiden dat uw man wel wist wat de situatie was op die school. Daarmee verwees hij volgens jullie naar eerdere verdwijningszaken waarbij leerlingen van het college Bradford verdwenen waren en later vermoord zouden zijn terug gevonden. Tot slot zeiden ze ook nog dat hij niet naar de politie mocht gaan, deed hij dat wel dan zouden ze het te weten komen en jullie vermoorden. Vlak nadat hij deze oproep ontving kreeg u zelf telefoon op uw gsm. De beller zei dat ze net met uw man hadden gesproken en dat ze 10 000 dollar eisten, zo niet zou uw zoon iets overkomen. Hij voegde ook nog toe dat ze jullie in de gaten hadden gehouden. Hierna hebben jullie onmiddellijk

jullie gsm's afgezet. Na het telefoontje herinnerde u zich plots dat u eerder die week, op woensdag, donderdag en vrijdag, een verdachte wagen voor de schoolpoort had zien staan. Jullie vermoeden dat deze wagen daar misschien stond om jullie te observeren.

De volgende ochtend rond halfnegen kwam de bewaker plots naar jullie appartement. Hij zei dat er twee kerels, die eruitzagen als bendeleden, geprobeerd hadden de residentie te betreden maar dat hij ze had weg gestuurd. Ze hadden hem bedreigd en hem de boodschap gegeven dat ze met jullie nog een rekening te vereffenen hadden. Na deze bedreiging besloten jullie dat jullie het appartement moesten verlaten. Die avond nog vertrokken jullie naar uw ouders in Soyapango waar jullie enkele dagen later de beslissing namen dat jullie het land gingen verlaten.

Op 23 september 2019 namen jullie het vliegtuig van El Salvador naar Panama en van Panama naar Spanje. Jullie verbleven enkele maanden in Spanje zonder er een aanvraag tot internationale bescherming in te dienen. In Spanje werkte uw man kortstondig voor een orthopedist die misbruik maakte van jullie situatie en hem uiteindelijk niet betaalde. Jullie initiële plan was om een verzoek tot bescherming in te dienen maar door de lange wachttijden werden jullie ontmoedigd en besloten jullie naar België door te reizen. Op 18 december 2019 namen jullie het vliegtuig van Spanje naar België waar jullie op 23 december 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indienden.

Voor jullie vertrek had uw man jullie appartement verkocht aan een jeugdvriend van hem die het kocht om het te verhuren. Uw broer verhuisde in november 2020 naar het appartement omdat hij bij zijn schoonmoeder woonde en het daar te klein werd. Na enkele weken, toen uw broer naar de supermarkt ging, werd hij plots gestopt door twee bendeleden. Ze vroegen naar u en bedreigden uw broer met de dood. Uw broer ging klacht indienen en besloot om meteen weer het appartement te verlaten. Verder is er niets meer gebeurd.

Indien u zou moeten terugkeren naar El Salvador vreest u dat u en uw familie vermoord zullen worden omdat jullie de bendeleden het gevraagde bedrag niet betaald hebben.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart (DUI), het internationaal paspoort van uw man, de DUI van uw man, jullie huwelijksakte, het internationaal paspoort van elk van jullie drie kinderen, de punten die uw zoon haalde op het colegio Bradford en twee foto's waarop hij te zien is in zijn schooluniform, berichtgeving over de verdwijning van andere kinderen op de school, een bewijs van het ontslag van uw man en de verkoopakte van het appartement, een bewijs van uw tewerkstelling, een klacht die uw broer indiende bij de politie en een twee WhatsApp-berichten die u kreeg van een vriendin. Op 14 maart ontving het CGVS een mail van uw advocaat met opmerkingen aangaande de notities van uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man N.A.A.P.(...). In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw man. Deze beslissing luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische toelichting over bovenstaande bepalingen, verwijzen verzoekers naar de risico-profielen uit de UNHCR Guidelines van 15 maart 2016 die voor hen relevant zijn.

Vooreerst de categorie van personen die volgens de bende de regels overtreden of zich verzetten tegen het gezag van die bende nu in casu niet wordt betwist dat zij in een rijkere buurt woonden, namelijk in een privéresidentie, en het breder hebben dan de gemiddelde Salvadoraan. Verzoekers benadrukken dat zij telefonisch werden aangemaand om afpersingsgeld te betalen, hetgeen ze weigerden, een houding die absoluut niet wordt getolereerd door de bende. Een tweede categorie omvat de terugkeerders uit het buitenland: verzoekers voeren aan dat zij beiden hooggeschoold zijn en door hun profiel riskeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst opnieuw te worden benaderd door bendeleden. Wanneer ze opnieuw zullen weigeren afpersingsgeld te betalen, zal dit worden geïnterpreteerd als zijnde een politieke overtuiging die niet strookt met de politieke overtuiging van de bendeleden, aldus verzoekers. De vierde categorie, onder andere de inwoners van zones waar bendes actief zijn, kunnen nood hebben aan internationale bescherming volgens het UNHCR-rapport. De zesde categorie bespreekt de nood aan internationale bescherming voor kinderen en jeugd met een bepaald profiel of in bepaalde omstandigheden. Verzoekers benadrukken dat in casu niet werd gepoogd om één van hun kinderen te rekruteren, hoewel dit mogelijk zou zijn bij terugkeer naar El Salvador. Verzoekers verwijzen naar hun verklaringen en menen dat, rekening houdend met de huidige omstandigheden in El Salvador, het onredelijk is van hen te verwachten dat zij weten hoe de bendeleden hun telefoonnummer, hun namen, hun adres en hun gegevens hebben bemachtigd. Inzake de tiende categorie, namelijk leerkrachten, wijzen verzoekers erop dat UNHCR stelt dat deze vaak worden afgeperst door studenten die deel uitmaken van de bendes, een element dat ook terugkomt in hun asielrelaas nu zij erop wijzen dat verschillende leerkrachten van hun oudste zoon zomaar verdwenen van de ene dag op de andere.

Verzoekers menen dat het incident van 2019 wel degelijk geloofwaardig is en benadrukken dat hun verklaringen overeenstemmen met objectieve landeninformatie. Bovendien voegen zij er voor de volledigheid nog aan toe dat zij zich niet kunnen beroepen op de bescherming van de overheid en citeren zij dienaangaande uit de COI Focus van 12 oktober 2020 en een rapport van United Kingdom Home Office.

Vervolgens gaan verzoekers in op de geloofwaardigheid van het incident in 2019 en trachten zij bepaalde weigeringsmotieven te weerleggen.

Verder argumenteren zij op basis van landeninformatie nogmaals dat zij zich niet kunnen beroepen op de bescherming van de Salvadoraanse autoriteiten.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador, menen verzoekers dat de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst en zijn oordeel aangaande de aard van het geweld in El Salvador, genuanceerder is en er andere conclusies uit kunnen worden getrokken. Verzoekers citeren uit informatie van Amnesty International, USDOS, GIWPS en een nieuwsartikel uit De Morgen (verzoekschrift, stukken 7-11).

Verzoekers zijn het ook niet eens met de motivering dat de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer niet volstaat om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen en verwijzen dienaangaande naar een recent rapport van HRW (verzoekschrift, stuk 12).

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegen verzoekers de volgende documenten:

- stuk 4: UN High Commissioner For Refugees (UNHCR), *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, 15 maart 2016;
- stuk 5: D.J. Cantor, *The New Wave: Forced Displacement Caused by Organized Crime in Central America and Mexico*, Refugee Survey Quarterly, Vol. 33, 2014;
- stuk 6: United Kingdom Home Office (UKHO), *Country Policy and Information Note El Salvador: actors of protection*, februari 2021;
- stuk 7: CEDOCA, *COI Focus : Salvador, situation securitaire*, 12 octobre 2020;
- stuk 8: Rapport USDOS, *El Salvador, annual report on human rights in 2020*;
- stuk 9: Amnesty International, *El Salvador 2019*;
- stuk 10: GIWPS, *Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador*, november 2018;
- stuk 11: Nieuwsartikel De Morgen, *Waarom vluchten mensen uit El Salvador naar België?*, 28 december 2020;
- stuk 12: Human Rights Watch, *El Salvador — events of 2020*, world report 2021.

3. Nota met opmerkingen

Op 26 mei 2021 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet waarbij zij het gelijk van haar beslissing herhaalt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020;
- COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020.

4. Aanvullende nota's

4.1. Verzoekers maken op 22 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin wordt gewezen op de algemene veiligheids-situatie in El Salvador. Zij verwijzen hierbij naar:

- NANSEN, *Note 2021/2 El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag*, september 2021;
- Thomas J. Boerman, *Declaration of Thomas J. Boerman*, 7 september 2021;
- nieuwsartikel in MO, *België doet de deur dicht voor asielzoekers uit El Salvador*, 18 januari 2021.

4.2. De verwerende partij maakt op 23 september 2021 overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021;
- COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

5.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart dat hij en zijn gezin in geval van terugkeer naar El Salvador zullen worden vermoord door leden van de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) omdat zij het geëiste afpersingsbedrag niet hebben betaald.

6.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendege geweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of verzoekers' verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers in gebreke om in hunnen hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

6.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad immers in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van de verklaringen van verzoekers er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

6.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat wat betreft het aangehaalde telefoontje in 2011 waarbij verzoekers door bendeleden van MS-13 werden afgeperst en bedreigd, in de bestreden beslissing uitvoerig wordt toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal besluit dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Deze beoordeling wordt door verzoekers in hun verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan onkracht zodat deze zonder meer overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

6.5. Ook het aangehaalde incident van 25 mei 2019 waarbij ze telefonisch werden afgeperst en bendeleden ermee dreigden dat, indien ze de geldsom niet zouden overhandigen, ze hun zoon zouden ontvoeren, wordt niet aannemelijk geacht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers het hier niet eens mee zijn, maar ze brengen geen overtuigende argumenten bij die hier anders over kunnen doen besluiten.

Vooreerst kaderen verzoekers de beweerde bedreigingen in een ruimere context waarbij leerlingen van de school van hun zoon, het college Bradford, het doelwit zouden zijn van ontvoeringen. In hun verzoekschrift hameren verzoekers erop dat blijkens de beschikbare informatie verschillende kinderen van het Bradfordcollege werden ontvoerd en vervolgens vermoord.

Dit moet echter moet danig worden genuanceerd. Verzoekers hebben immers slechts weet van drie kinderen die zouden zijn verdwenen en/of vermoord. Verder maakt de commissaris-generaal over deze drie gevallen terecht de volgende bemerkings: *“Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, die ook aan uw dossier is toegevoegd, verdween één van hen, genaamd G.(...), buiten de schooluren en was zij in gezelschap van een 27-jarige man, van wie men niet weet wat zijn relatie met het meisje was. Beide werden later vermoord teruggevonden, de dader werd niet gevat en ook het motief van de moorden is niet duidelijk. De andere jongen is waarschijnlijk J.D.V.D.(...), een 14-jarige die verdween in*

mei 2019 toen hij het college verliet en waar tot op heden geen verder nieuws over is. In het communicatiebericht van de school dat u voorlegt, gepubliceerd op 6 juni 2019, is te lezen dat deze mannelijke leerling (waarschijnlijk J.(...)) de toestemming had om alleen naar huis te gaan van het college. Vervolgens vraagt de school in hetzelfde bericht aan de ouders van de leerlingen om te proberen hun kinderen zo veel mogelijk zelf te komen afhalen. Uit jullie verklaringen wordt afgeleid dat jullie dit steeds deden en dat uw zoon dus nooit alleen de weg moest afleggen tussen het college en jullie huis (CGVS 1928247B, p. 8, p. 10). Het derde voorbeeld dat u aanhaalt betreft een zekere A.V.(...). Hierover wordt geen informatie teruggevonden. U legt een facebookbericht voor van de school maar hieruit kan niet worden afgeleid dat deze leerlinge verdwenen of vermoord zou zijn. In het bericht staat enkel te lezen dat de school bidt voor de leerlinge en haar familie. Hieruit kan evenmin een bedreiging voor uw zoon worden afgeleid."

Op basis van de voorliggende bevindingen omtrent de drie gevallen van verdwenen kinderen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat uit de voorliggende informatie niet kan blijken dat er een systematische campagne van bepaalde bendes loopt die zou zijn gericht op leerlingen van deze school en/of hun families. Evenmin kan op basis van de informatie omtrent de drie verdwenen leerlingen blijken dat er enig verband zou zijn met de door verzoekers ingeroepen specifiek op hun familie gerichte bedreigingen.

Het voorgaande wordt eens te meer bevestigd, in tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift beweren, door de vaststelling dat de informatie die verzoekers over deze verdwijningen kunnen geven, zeer beperkt is: "Ik heb de namen van de kinderen wel gezien maar ik herinner me ze niet", "Ik denk dat een van de meisjes G. heette maar ik ben er niet zeker van", "ik herinner me de naam nu niet", "ik herinner me het niet precies", "ik weet niet precies wat er met die jongen gebeurd is", "ik ben er niet van op de hoogte of er nog andere verdwijningen hebben plaatsgevonden" (NPO verzoeker, p. 16-17) en "de jongen werd als verdwenen opgegeven maar ik weet niet of hij uiteindelijk gevonden werd", "En weet u wat de redenen waren voor de verdwijningen van deze personen? Nee. Ook niet." (NPO verzoekster, p. 12). De whatsapp-berichten via dewelke een vriendin van verzoekster laat weten dat de zaken van G. en J.D. werden gearchiveerd, vermogen hier geen ander licht op te werpen en hebben verder geen betrekking op verzoekers en/of hun zonen persoonlijk dan wel op vrienden of familie in dit kader.

Verzoekers menen dat hun zoon S., die school liep in het Bradfordcollege, een risico liep of zou lopen om te worden ontvoerd omwille van volgende redenen: de ontvoering van de andere kinderen in school van hun zoon S., het verblijf in een privéresidentie, verzoekers klederdracht waardoor zichtbaar was dat hij als orthopedist werkzaam was en het inwinnen van territorium door de bende in hun wijk. Waar zij in hun verzoekschrift eerst volharden dat hun zoon wel degelijk een "verhoogd risico" loopt, doen zij in hun aanvullende nota hiervan afstand en stellen zij dat de verwachting van een "verhoogd risico" niet correct is.

Wat er ook van zij, verzoekers slagen er niet in om met hun betoog een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hoofde van hun zoon S. aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt dat verzoekers voor het beweerde incident in mei 2019 nooit eerder problemen hebben gekend of werden geconfronteerd met bendeleden (NPO verzoekster, p. 12). Verder is er, zoals hierboven uiteengezet, geen eenduidigheid omtrent de omstandigheden waarin de drie kinderen verdwenen en blijkt aldus geen sprake van een systematische praktijk van verdwijningen in de school van hun zoon S. Tevens verklaren verzoekers zelf dat zij bepaalde voorzorgsmaatregelen namen. Ten slotte zijn er geen voldoende ernstige elementen die aannemelijk maken dat hun zoon werd gevisieerd en dat bendeleden planden om hem te ontvoeren om het geëiste afpersingsgeld te verzekeren. Verzoekster zegt dan wel dat zij een verdacht voertuig zou hebben gezien aan het college, maar het blijft bij loutere vermoedens waar zij stelt dat deze wagen er zou hebben gestaan om hen te bespieden. De commissaris-generaal bemerkt hierbij terecht: "Het college Bradford is echter een grote school met heel veel leerlingen, dus lijkt het niet onlogisch dat u of uw vrouw niet elke wagen kent van ouders die hun kinderen daar gaan afzetten." Verzoekers repliceren dat dit gegeven sterk werd gemaakt doordat de bendeleden aan verzoekster zouden hebben gemeld dat ze haar hadden geobserveerd, maar verwijzen hierbij naar iets dat op geen enkele wijze wordt beschouwd als aangetoond, zodat zij niet kunnen overtuigen. Dit gebrek aan overtuigingskracht in hun betoog geldt des te meer nu verzoekers het niet nodig hebben geacht de school hiervan op de hoogte te stellen, zeker gezien de omstandigheden met de eerdere verdwijningen. De commissaris-generaal merkt terecht op dat zulke houding getuigt van een flagrant gebrek aan interesse aangaande de veiligheidssituatie van de leerlingen die strijdig overkomt met de angst die deze gebeurtenissen hen beweerdelijk zou hebben aangejaagd, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun vrees en relaas. De uitleg in hun verzoekschrift dat bendeleden overall actief zijn en men niemand kan vertrouwen, overtuigt allerminst en klemt met de open communicatie van de school over de feiten en de strenge controles en maatregelen die de school zou

zijn beginnen uitvoeren na de eerste verdwijning. Verzoekers verzekerden ook steeds dat iemand hun zoon persoonlijk ging afzetten en ophalen zodat hij niet alleen over straat liep (NPO verzoekster, p. 8, 10).

Daarbij komen verzoekers' verklaringen over het melden van hun vertrek aan het college van hun zoon, niet overeen. De commissaris-generaal stelt terdege: *"De ochtend na de telefoontjes zouden twee bendeleden u zijn komen zoeken aan de poort van jullie residentie, de bewaking zou hen echter hebben tegengehouden. Na dit incident besloten jullie te verhuizen naar uw schoonhouders, waar jullie nog vier maanden zouden verblijven. Wanneer u wordt gevraagd of u aan de school hebt gemeld dat u ging vertrekken verklaart u dat u de school op de hoogte bracht dat uw kinderen niet meer zouden komen. U zegt daarbij ook dat het college Bradford begreep dat ze niet meer zouden komen omwille van de situatie met de verdwenen kinderen (CGVS 1928247, p. 19). Uw vrouw daarentegen verklaart dat zij de school van de jongste op de hoogte bracht dat hij niet meer zou komen maar dat ze geen reden gaf. Over de school van S.(...) zegt ze dat jullie niemand op de hoogte brachten. Geconfronteerd met wat u hier eerder over zei zegt ze dat ze het niet weet, maar dat jullie het college niet op de hoogte brachten (CGVS 1928247B, p. 15). In de mail met opmerkingen van uw advocaat aangaande de notities van uw persoonlijk onderhoud wordt vermeld dat jullie de school van uw zoon S.(...) niet op de hoogte brachten van jullie vertrek. Deze postfactum aanpassing van uw verklaring kan echter uw verklaring tijdens het persoonlijkheid niet weerleggen."*

Door louter te stellen dat enkel de school van hun jongste zoon werd ingelicht en verzoeker zich vergist heeft van naam van de zoon, slagen zij er niet in voorgaande pertinente vaststelling, die deugdelijk is en grondslag vindt in het administratief dossier, te ontcrachten of te weerleggen. Verzoeker gaf trouwens aan dat het college Bradford begreep dat ze niet meer zouden komen omwille van de situatie met de verdwenen kinderen (NPO verzoeker, p. 19). Voorhouden dat hij zich heeft vergist van naam van de zoon, gaat dan ook niet langer op. Het gegeven dat verzoekers hierover geen eensluitende verklaringen weten af te leggen, is een zoveelste aanwijzing dat hun relaas geloofwaardigheid mist.

De commissaris-generaal bemerkt verder terecht dat het ook weinig aannemelijk overkomt dat de bendeleden hen enerzijds in hun residentie zouden zijn komen zoeken om zich dan te laten afschepen door de bewaker. Gezien verzoekers verklaringen dat zij hen wisten wonen, kan er immers worden verondersteld dat zij ook wisten dat er een bewaker was. Verzoekers laten deze terechte opmerking geheel ongemoeid.

De geloofwaardigheid van de voorgehouden feiten wordt verder aangetast door hun onaannemelijk gedrag in het licht van de beweerde bedreigingen. De commissaris-generaal motiveert op goede gronden: *"U stelt dat u de maanden voor uw vertrek bij uw schoonouders verbleef zonder dat er zich incidenten voordeden. U keerde in die periode nog tweemaal terug naar uw appartement omdat u iets moest regelen voor de verkoop (CGVS 1928247, p. 10). Het feit dat u het op twee gelegenheden veilig achtte om terug te keren naar uw residentie ondermijnt opnieuw uw vrees voor de bendeleden die u tot op de dag van vandaag zouden zoeken. Het feit dat u veilig kon terugkeren strookt ook niet met het feit dat de bendeleden jullie nog steeds zouden zoeken. Dat ze u nog zouden zoeken tracht u te staven door het feit dat uw schoonbroer in november 2020 plots problemen zou hebben gekregen met twee bendeleden van de bende MS. U verklaart hierover dat uw schoonbroer in het appartement ging wonen en dat hij binnen de 15 dagen weer vertrok omdat hij bedreigd was geweest toen hij op weg was naar de supermarkt (CGVS 1928247, p. 11, p. 19). Ten eerste is niet aannemelijk dat uw schoonbroer meteen door de bendeleden herkend zou worden als een familielid van uw vrouw. Dat zou immers willen zeggen dat de bendeleden op de hoogte zouden zijn van hoe jullie eruitzien en wie de leden van uw familie zijn, dat is echter onwaarschijnlijk aangezien u nog vier maanden in het land verbleven hebt bij uw schoonouders en dat u al die tijd blijven werken bent zonder dat u of uw familie enige problemen hadden. Mocht dat wel het geval zijn hadden ze u toch vroeger kunnen lokaliseren. Vervolgens is het weinig aannemelijk dat de bendeleden plots op de hoogte zouden zijn dat iemand het appartement huurde aangezien het gelegen was in een privéresidentie met veel appartementen en met één grote toegangspoort. Het is voor de bendeleden dan ook niet mogelijk om te weten wie in welk appartement woont. Mochten zij wel over al deze informatie beschikken is het niet geloofwaardig dat als men u effectief zocht en wilde vermoorden u nog vier maanden zonder problemen in El Salvador verbleven hebt en u bovendien op twee gelegenheden terug naar uw eigen appartement bent kunnen gaan. Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook niet geloofwaardig. De klacht van uw schoonbroer, die u voorlegt om uw verklaringen te staven, is louter gebaseerd op de verklaringen van uw schoonbroer en bewijst niet dat de erin opgenomen feiten werkelijk gebeurd zijn."*

Door louter te herhalen dat verzoeker de woning moest verkopen om de reis naar Europa te kunnen financieren en te wijzen op sociale en territoriale controle door bendeleden, slagen verzoekers er niet in

een ander licht te werpen op voorgaande pertinente bevindingen en nemen zij niet weg dat hoewel benedeleden van MS-13 hen zochten en wilden vermoorden, zij nog vier maanden zonder problemen in El Salvador verbleven en bovendien bij twee gelegenheden terug naar hun eigen appartement zijn kunnen gaan.

Verzoekers gaan er overigens voorbij aan de pertinente bemerking van de commissaris-generaal dat het kopen van vliegtickets naar Spanje met een vertrekkdatum drie maanden later een volgende aanwijzing is dat zij op dat moment niet vreesden voor hun leven (NPO verzoeker, p. 8; NPO verzoekster, p. 9): *“U geeft aan dat jullie tijd nodig hadden omdat u voor de overheid werkte en niet kon stoppen met werken voor 31 augustus 2019. U haalt aan dat u geen keuze had omdat u anders uw vergoeding niet zou krijgen (CGVS 1928247, p. 19). Het feit dat u het veilig achtte om in El Salvador te blijven en te blijven werken raakt dan ook eens te meer aan de geloofwaardigheid van het bestaan van de ingeroepen feiten.”*

Verzoekers' geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat zij pas eind november of december 2019 hebben geprobeerd om in Spanje internationale bescherming aan te vragen terwijl zij er reeds sinds september 2019 verbleven.

De uitleg dat er bij hun aankomst in Spanje een golf van opluchting over hen stroomde en zij hun kinderen zo snel mogelijk naar school wilden laten gaan terwijl zij zich ondertussen informeerden over de procedures, kan niet volstaan om verzoekers' handelen te vergoelijken. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, is het immers niet aannemelijk dat twee hoogopgeleide mensen zoals verzoekers niet op voorhand zouden opzoeken hoe de procedure in Spanje verliep en waar zij heen moesten, zeker aangezien zij wel alle andere formaliteiten in orde brachten voor hun vertrek en nog langer in El Salvador bleven om dit allemaal te regelen. Zo bleef verzoeker langer op zijn job om wettelijk in orde te zijn om zijn ontslagvergoeding te krijgen en verkocht hij zijn appartement (NPO verzoeker, p. 5, 10, 19). Er mag dan ook redelijkerwijze van verzoekers worden verwacht dat als zij voor hun leven vreesden, zij zo snel mogelijk na hun aankomst in een ander en veilig land, een verzoek om internationale bescherming zouden indienen. Het betoog dat verzoeker werd uitgebuit door zijn Spaanse werkgever, dat de procedure bijzonder lang zou duren en dat zij geen kans zouden maken om te worden erkend als vluchteling, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. De vaststelling dat verzoekers dit hebben nagelaten, getuigt dan ook van een houding die geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Verzoekers' verwijzing naar 's Raads arrest nr. 248.104 is niet dienstig waar dit slechts betrekking had op een transit in Spanje. In casu is sprake van een verblijf van meer dan twee maanden in dat land.

Het geheel van de voorgaande bevindingen in acht genomen, herhaalt de Raad dat aan het aangehaalde incident van 25 mei 2019 waarbij ze telefonisch werden afgeperst en benedeleden er mee dreigden dat, indien ze de geldsom niet zouden overhandigen, ze hun zoon zouden ontvoeren, geen geloof kan worden gehecht.

Verder stelt de Raad, gelet op wat voorafgaat, vast dat er geen zwaarwegende en concrete elementen voorhanden zijn die een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van hun zoon dan wel een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador aannemelijk maken, met name dat hij slachtoffer zou worden van een ontvoering. Het loutere gegeven dat verzoekers in een rijkere buurt woonden, namelijk in een privéresidentie, en het breder hebben dan de gemiddelde Salvadoraan, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekers' zoon een gegronde vrees voor vervolging dan een wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken nu uit de voorliggende landeninformatie geen veralgemeende en systematische praktijk van ontvoeringen blijkt ten aanzien van inwoners van rijkere buurten om het geëiste afpersingsgeld te verzekeren waardoor elke inwoner van een rijkere buurt gevaar loopt. Uit de door verzoekers aangehaalde landeninformatie blijkt immers duidelijk dat het ontvoeren van familieleden 'soms' wordt gebruikt als een manier om het afpersingsgeld te verkrijgen (*“For wealthier targets, the kidnapping of family members is sometimes used as a means of ensuring the payment of extortion.”*). Uit hetgeen hierboven werd besproken, blijkt dat er in casu concrete elementen ontbreken die de gegrondheid van de voorgehouden vrees voor ontvoering kunnen onderbouwen dan wel een reëel risico aannemelijk maken, te meer daar aan het voorgehouden incident van 25 mei 2019 geen geloof kan worden gehecht en er, bij gebrek aan eenduidigheid, geen aanwijzingen zijn van een systematische campagne van bepaalde bendes die zou zijn gericht op leerlingen van het Bradford-college en/of hun families.

De overige door verzoekers voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen waar de commissaris-generaal deze documenten correct

beoordeelt als volgt: *“Het internationaal paspoort van uzelf en uw gezin alsook de DUI van uzelf en uw vrouw en jullie huwelijksakte bevestigen jullie identiteit die hier momenteel niet ter discussie staat. Het bewijs van uw ontslag en het bewijs van tewerkstelling van uw vrouw bevestigen jullie professionele bezigheden die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De verkoopakte van het appartement bevestigt uw verklaringen dat u het verkocht hebt. Verder verandert dit niets aan de inhoud van de beslissing. Met de overige opmerkingen aangaande het gehoorverslag werd rekening gehouden, maar ze zijn niet van die aard dat ze een invloed hebben op de analyse van uw verzoek.”*

Verzoekers' kritiek op de andere motieven in de bestreden beslissingen, zoals hoe de bendeleden aan hun telefoonnummers zouden zijn gekomen, betreft overtuigende motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoekers' kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen, die wijzen op pertinente tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden, voldoende determinerend om te besluiten dat aan verzoekers' voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Nu aan verzoekers' voorgehouden problemen met MS-13 geen geloof kan worden gehecht, maken zij niet aannemelijk dat zij en hun kinderen vallen onder het risicoprofiel van personen die zich hebben verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende ('eerste categorie'), laat staan dat zij om deze reden een concreet risico lopen. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die hun gezin zou hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat.

6.6. De commissaris-generaal en de Raad betwisten noch ontkennen dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld, en dat de gemeente Mejicanos, Ayutuxtepeque in San Salvador, waar verzoeker met zijn gezin verbleef, criminaliteit kent en gevaarlijk kan zijn.

Verzoeker beschrijft inderdaad een aantal gebeurtenissen in zijn wijk uit 2017 en 2018 alsook een gebeurtenis waarbij hij in 2016 werd overvallen door een bendelid (NPO verzoeker, p. 14), maar dit is op zich niet voldoende om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. De gebeurtenissen uit 2017 en 2018 houden geen verband met verzoekers en er blijkt niet dat zij tijdens deze gebeurtenissen door bendeleden werden bedreigd of hierdoor zelf ernstige problemen ondervonden. De overval betreft een losstaand incident en toont enkel aan dat een groot deel van het openbaar leven in El Salvador door de bendes wordt gecontroleerd, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist. Nergens uit hun verklaringen blijkt dat verzoekers als gevolg van dit incident verdere problemen kregen met MS-13 of een andere bende of werden geïsoleerd. De Raad wijst erop dat het in dit afzonderlijk geval gaat om louter gemeenschappelijke feiten die kaderen in de algemene veiligheidssituatie die El Salvador kenmerkt en die betreuenswaardig zijn maar die niet voldoende ernstig zijn om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

Waar verzoekers stellen dat inwoners van zones waar bendes actief zijn, volgens UNHCR nood kunnen hebben aan bescherming, maken zij een selectieve lezing van het betrokken risicoprofiel ('vierde categorie'). Het betreft in casu inwoners van zones waar bendes opereren van wie kan worden vermeend dat zij banden hebben met bendeleden, in casu voornamelijk mannelijke inwoners, en die het doelwit kunnen zijn van veiligheidsdiensten of doodseskaders. In dit geval liggen er echter geen specifieke, individuele omstandigheden voor die aannemelijk maken dat verzoekers zouden kunnen worden gezien als personen die banden hebben met bendeleden, te meer gelet op hun socio-economische status en professionele activiteiten.

6.7. Waar verzoekers wijzen op de nood aan internationale bescherming voor kinderen met een bepaald profiel of in bepaalde omstandigheden en gewag maken van een potentiële rekrutering van hun kinderen ('zesde categorie'), stelt de Raad vast dat zij deze vrees op geen enkele wijze concretiseren. Uit deze algemene veronderstellingen kan niet worden afgeleid dat hun kinderen in concreto worden bedreigd of geïsoleerd.

Er blijkt vooreerst uit de beschikbare landeninformatie niet dat kinderen, jongeren en jonge meisjes in El Salvador in het algemeen een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 worden kinderen, jongeren en jonge meisjes met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel, wat maakt dat beschermingsverzoeken van zulke kinderen en jonge meisjes met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht. Evenwel moet worden benadrukt dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines het risico op vervolging dan wel ernstige schade afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het betrokken kind / jongere / meisje (*“depending on the particular circumstances of the case”*, p. 35-38). Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie.

Een loutere verwijzing naar hun kinderen, volstaat dan ook niet om in hun concreet geval een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Aangezien de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade afhankelijk is van de specifieke omstandigheden van de zaak, mag van verzoekers worden verwacht dat zij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hun kinderen omwille van hun profiel of omstandigheden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Het risico moet in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Waar verzoekers in dit verband aanhalen dat te vrezen dat hun oudste zoon S. zal worden ontvoerd en/of vermoord, zoals gebeurt bij rijkere gezinnen om de betaling van afpersingsgeld te verzekeren, verwijst de Raad naar hetgeen werd uiteengezet in punt 6.5. waaruit volgt dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde incident van 25 mei 2019 waarbij ze telefonisch werden afgeperst en bendeleden ermee dreigden dat, indien ze de geldsom niet zouden overhandigen, ze hun zoon zouden ontvoeren, alsook (ii) dat er geen zwaarwegende en concrete elementen voorhanden zijn die een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van hun oudste zoon dan wel een reëel risico op een ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador aannemelijk maken, met name dat hij slachtoffer zou worden van een ontvoering om het betalen van afpersingsgeld te verzekeren.

Wat betreft een potentiële rekrutering kan in de voorliggende landeninformatie worden gelezen dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten (zoals op de uitkijk staan als poste), waarbij een vraag tot ‘samenwerking’ of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Evenwel, niet alle kinderen en jongeren, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren, die vervolgens bij de bendes aansluiting vinden en een identiteit krijgen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door bendes in El Salvador veelal is ingegeven door persoonlijke kenmerken zoals armoede, lage scholingsgraad of de veiligheid van henzelf en hun families. Veelal gaat het om een vrijwillige of semivrijwillige rekrutering. Zo zijn het bijvoorbeeld de ouders die zich geprivilegieerd voelen omdat de bende hun kind kiest om er deel van uit te maken, dan wel de kinderen zelf die dankzij de bende een soort bescherming ervaren die ze zonder de bende niet zouden hebben of voelen zij zich gemotiveerd door het krijgen van kleine voordelen (cadeautjes, maaltijden, enz.) en het winnen van respect en sociale status (zie UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19; UK Home Office *“Country Policy and Information Note, El Salvador: Gangs”*, februari 2020, p. 23-27 en Refugee Law Initiative *“An atomized crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”*, p. 15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020).

De Raad stelt, na zorgvuldige lezing van het rechtsplegingsdossier, vast dat het profiel van de kinderen van verzoekers niet voldoet aan de hierboven geschetste kenmerken van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Verzoekers overtuigen niet dat in het geval van hun kinderen, die hooggeschoolde en welvarende ouders hebben en naar school werden gebracht en opgehaald, daar alsnog anders over moet worden gedacht. Verzoekers verwijzen enkel naar hun verklaring dat de bendes meer territorium willen inwinnen, hetgeen wordt bereikt door een netwerk uit te bouwen via scholen en mensen af te persen. Zij maken hiermee evenwel nergens concreet aannemelijk dat hun kinderen dreigen te worden gerekruteerd nu zij het houden bij speculaties en loutere veronderstellingen, algemene landeninformatie en zich beperken tot het louter poneren van een vrees. Verzoekers maken, naast hun vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere concrete elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij en/of hun kinderen bij terugkeer door MS-13 zullen worden vervolgd of gevisieerd. Zo bevat hun relaas geen geloofwaardige elementen waaruit kan blijken dat zij werden benaderd of zouden kunnen worden

benaderd door bendes in het kader van een samenwerking of rekrutering. Evenmin zijn daartoe concrete aanwijzingen, zoals ervaringen van vrienden of familie in dit kader.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij werden bedreigd door bendeleden van MS-13 noch maken zij aannemelijk dat zij bij terugkeer repercussies hoeven te vrezen. Voorts brengen verzoekers geen andere concrete elementen aan die aannemelijk maken dat hun kinderen omwille van een specifiek profiel of omwille specifieke omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico op ernstige schade lopen. Door louter te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en risicoprofielen, blijven verzoekers hier in gebreke. Verzoekers halen geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan het profiel van kind, jongere of jonge meisje gelinkte problemen, elementen of omstandigheden aan die hierop wijzen. Raad ontwaart evenmin andere ernstige aanwijzingen in die zin.

Verzoekers' verwijzing naar het risicoprofiel van leerkrachten ('tiende categorie') is verder niet dienstig nu geen van hen beiden als leerkracht werkzaam was.

6.8. Verzoekers betogen nog dat zij bij terugkeer naar El Salvador een risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bendege geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden gevisieerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers' beweerde problemen in 2011 en 2019 met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in het buitenland hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Bovendien behoorden verzoekers voor hun vertrek al tot de betere middenklasse. Evenmin blijkt dat verzoekers zo lang in België hebben verbleven dat ze niet meer bekend zouden zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

6.9. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er in casu geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers' betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kunnen krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te

zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES